

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Urto/8/2021
Identifikačné číslo spisu: 4020200487
Dátum vydania rozhodnutia: 28.07.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4020200487.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti odsúdenej Z. A., pre prečin komerčnej krádeže podľa § 15, 127, 130 odsek 1 prvý prípad rakúskeho Trestného zákonníka, na neverejnom zasadnutí konanom 28. júla 2021 v Bratislave, o odvolaní odsúdenej Z. A. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 26. mája 2021, sp. zn. 2Ntc/21/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdenej Z. A. sa zamietá.

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 26. mája 2021, sp. zn. 2Ntc/21/2020, podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí“) čiastočne uznal na území Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň z 12. júna 2020, číslo 113 Hv 46/20t, právoplatný 12. júna 2020, ktorým bola občianka Slovenskej republiky Z. A., nar. X. F. XXXX v Z. I., trvale bytom Q., C. R. XX, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Rakúskej republike uznaná za vinnú vo výroku v bode I), ktorým bola uznaná vinnou z prečinu sčasti komerčnej krádeže podľa § 15, § 127, § 130 ods. 1 prvý prípad StGB (Trestný zákonník) na tom skutkovom základe, že

sa vo Viedni pokúsila - v bode d) až g) komerčne - za účelom zárobku (§ 70 ods. 1 číslo 3 StGB) zobrať ďalej uvedené cudzie hnutelné veci s úmyslom sa ich privlastnením protiprávne obohatiť, a síce:

- a) dňa 24. januára 2017 oprávneným na disponovanie firmy B. deväť testerov parfumov v celkovej hodnote 190,20 eur,
- b) dňa 9. apríla 2018 oprávneným na disponovanie firmy D. parfum značky Betty Barclay v hodnote 16,99 eur,
- c) dňa 5. apríla 2018 oprávneným na disponovanie firmy B. E. nohavice v hodnote 41,90 eur,
- d) dňa 17. decembra 2019 oprávneným na disponovanie firmy F. parfumy v celkovej hodnote 1 435,40 eur,
- e) dňa 2. marca 2020 oprávneným na disponovanie firmy Q. cudzie hnutelné veci v celkovej hodnote

14,16 eur,

f) dňa 21. marca 2020 oprávneným na disponovanie firmy B. parfum v hodnote 69,99 eur,

g) dňa 6. mája 2020 oprávneným na disponovanie firmy F. päť parfumov v celkovej hodnote 457,25 eur,

za čo bola odsúdená za použitia § 28 ods. 1 StGB podľa prvej výmery trestu § 130 StGB na trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov.

Výrokom pod bodom II. krajský súd podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku a § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona rozhodol, že odsúdená Z.F. A. bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

V odôvodnení rozsudku krajský súd poukázal na to, že Z. A. je štátnou občiankou Slovenskej republiky, má trvalý pobyt na území Slovenskej republiky v obvode krajského súdu a bola právoplatne odsúdená pre prečin sčasti komerčnej krádeže a pre prečin podvodu. Skutok po bodom II) uvedený v rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň z 12. júna 2020, číslo 113 Hv 46/20t, kvalifikovaný ako prečin podvodu, nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, keďže odsúdená by v prípade dokonania predmetného konania spôsobila poškodenej spoločnosti škodu vo výške 50 centov. Odsúdená s prevzatím výkonu trestu nesúhlasila, lebo v Rakúsku má lepšie podmienky pre výkon trestu odňatia slobody a podmienky väznenia na Slovensku sú veľmi zlé. Vzhľadom na to, že odsúdená je štátnou občiankou Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, jej súhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia sa nevyžaduje.

Podľa právneho poriadku Slovenskej republiky pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona sa vyžaduje spôsobenie na cudzom majetku malej škody a táto predstavuje v zmysle § 125 ods. 1 Trestného zákona škodu prevyšujúcu 266 eur. Po vyžiadaní stanoviska Spolkového ministerstva Rakúskej republiky krajský súd zistil, že vzhľadom na vyššie uvedenú skutočnosť súhlasili s čiastočným uznaním rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň z 12. júna 2020, číslo 113 Hv 46/20t s tým, že sa prevezme celé trvanie trestu.

Skutok pod bodom I) rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň z 12. júna 2020, číslo 113 Hv 46/20t, je podľa krajského súdu trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Rozsudkom o čiastočnom uznaní cudzieho rozhodnutia krajský súd akceptoval výrok o vine pod bodom I) (pokiaľ ide o prečin krádeže) a podľa § 17 ods. 1 Trestného zákona rozhodol, že rozsudok sa vykoná na území Slovenskej republiky a vo vzťahu k odsúdenej uloženej trestnej sankcii spojenej s odňatím slobody bez akejkoľvek zmeny jej výmery, pretože táto je čo do druhu aj výmery zlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky, pretože ak by o spáchanom trestnom čine rozhodoval súd podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, konanie odsúdenej by bolo kvalifikované podľa § 212 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, podľa ktorého kto si prisvojí vec tým, že sa jej zmocní a spôsobí tak malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Vzhľadom na to, že odsúdenej nie je možné v zmysle § 17 ods. 4 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí uložiť prísnejší trest ako jej bol uložený v rozhodnutí Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, krajský súd v zmysle § 517 ods. 2 Trestného poriadku rozhodol, že odsúdená bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez premeny, t. j. bude pokračovať vo výkone trestu na území Slovenskej republiky, ktorý jej bol uložený rozsudkom Krajského súdu pre trestné veci Viedeň vo výmere 2 rokov.

Na výkon trestu odňatia slobody krajský súd odsúdenú zaradil do ústavy na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, pretože z rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň nie je možné zistiť, v akom stupni stráženia odsúdená trest v Rakúskej republike vykonáva, aby tým nedošlo k zhoršeniu jej postavenia i napriek tomu, že v zmysle právneho poriadku Slovenskej republiky mala byť zaradená do stredného stupňa stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

Proti tomuto rozsudku podala odsúdená Z. A. odvolanie vlastným písomným podaním z 13. júna 2021, podaným na poštovú prepravu 14. júna 2021, v ktorom uviedla, že sú nepriaznivo dané podmienky ohľadom liekov, potrebuje dennú dávku F., čo je substancia na odvykanie od drog, pričom nevie, či by to na Slovensku dostala. Navyše, tu (vo väznici v Rakúskej republike, pozn.) má šancu na terapiu. Zároveň požiadala o objasnenie § 4.

Spis spolu s podaním odvolaními bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 1. júla 2021.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) preskúmal na podklade uvedeného odvolania, ktoré bolo podané oprávnenou osobou včas, zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie odsúdenej nie je dôvodné.

Podľa § 4 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí rozhodnutie možno v Slovenskej republike uznať a vykonať, ak skutok, pre ktorý bolo rozhodnutie vydané, je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, a ak

- a) odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky,
- b) odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, nemá obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, ale po výkone trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody má byť vyhostený na základe rozhodnutia vydaného v súdnom konaní alebo správnom konaní na územie Slovenskej republiky, alebo
- c) odsúdený sa zdržiava na území Slovenskej republiky alebo na území členského štátu a súd na základe postupu podľa § 13 vysloví súhlas s prevzatím rozhodnutia na jeho uznanie a výkon v Slovenskej republike na základe žiadosti príslušného orgánu členského štátu.

Z obsahu predloženého spisového materiálu vyplýva, že odsúdená je slovenskou štátnou občiankou a na území Slovenskej republiky má obvyklý pobyt, ktorý je preukázaný nielen jej trvalým pobytom v obci Strekov, ale aj tým, že podľa jej vyjadrenia do zápisnice z 1. septembra 2020 pri vyjadrení sa k prevzatíu výkonu trestu Slovenskou republikou, na území Slovenskej republiky bývajú aj jej dve deti (podľa zápisnice z č. l. 13-14 spisu). Navyše, ako je z predloženého Osvedčenia zrejme, odsúdenej Z. A. bol na základe rozhodnutia Spolkového cudzineckého a azylového úradu z 21. júla 2020, 357419009/200340017 uložený zákaz pobytu časovo obmedzený na 9 rokov (č. l. 4 spisu). Na základe uvedených skutočností je zrejme, že sú splnené podmienky podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí [alternatívne aj podmienky podľa § 4 ods. 1 písm. b) tohto zákona], čo znamená, že súhlas odsúdenej s uznaním a výkonom rozhodnutia na území Slovenskej republiky sa nevyžaduje.

Proti odsúdenej nebolo pre ten istý skutok, ktorý je predmetom uznania a výkonu, právoplatne rozhodnuté slovenským súdom, pričom ani najvyšší súd nemá informáciu, že by proti odsúdenej bolo pre totožný skutok vedené konanie v inom členskom štáte, ktoré sa právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý už bol vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov štátu, v ktorom bol vyneseneý. Odsúdená nie je ani vyňatá z pôsobnosti slovenských orgánov činných v trestnom konaní a súdu (§ 8 Trestného poriadku), podľa právneho poriadku Slovenskej republiky nie je z dôvodu nedostatku veku v čase spáchania skutku, ktorý je predmetom uznávacieho konania, trestne nezodpovedná (§ 22 Trestného zákona) a výkon rozhodnutia nie je premlčaný, hoci na stíhanie predmetného trestného činu je daná aj právomoc slovenských orgánov (§ 4 Trestného zákona). Dĺžka výkonu trestnej sankcie, ktorá má byť (podľa stavu v čase doručenia osvedčenia) vykonaná, nie je kratšia ako šesť mesiacov a nezahŕňa opatrenia týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti alebo iné opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktoré nemožno vzhľadom na právny poriadok Slovenskej republiky alebo na systém jej zdravotníctva vykonať. Napokon odvolateľka nie je, podľa predloženého spisového materiálu, na Slovensku aktuálne trestne stíhaná pre iný trestný čin spáchaný pred odovzdaním a za taký trestný čin nemá ani vykonať trest.

Pokiaľ odsúdená v podanom odvolaní namieta nepriaznivé podmienky, resp. neznalosť podmienok

dostupnosti liekov alebo terapie vo výkone trestu na území Slovenskej republiky, k tomu možno uviesť, že uvedené skutočnosti nie sú dôvodom na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia na území Slovenskej republiky. Ustanovenie § 17 ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí ukladá súdu povinnosť dbať na to, aby uložená trestná sankcia nezhoršila postavenie odsúdeného a v čo najväčšej miere zodpovedala pôvodne uloženej trestnej sankcii; uvedené sa však už nevzťahuje na samotné podmienky výkonu trestu odňatia slobody, ktoré v každom členskom štáte Európskej únie musia spĺňať určité minimálne štandardy a nesmú byť v rozpore s článkom 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Tieto štandardy budú nepochybne dodržané aj v prípade odsúdenej Z. A..

Z týchto dôvodov najvyšší súd odvolanie odsúdenej ako nedôvodné zamietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.